

DEN ALY AN DE BENN

Et kënnt vir, datt de Benn sengem Brudder Aly op en Hoer begéint oder, besser gesot, datt en dee vu wäitem gesäit. De Benn hofft dann, an e riicht et och sou an, datt hie sengersäits net vum Brudder gesi gëtt.

Eigentlech huet säin Zwillingsbrudder him näischt ze leeds geden. Dee gehéiert eeben zu de Gewënner am Liewen, an hie selwer ze deenen, déi de Schwaarze Péiter gezunn hunn an nach ëmmer zéien. Neen, den Aly huet him näischt Konkretes geden; bis op eng Kéier allerdéngs, an déi ass duergaangen. Sou duergaangen, datt hien, de Benn, mat 40 Joer bei de Strummerte gelant ass, mä datt hien, den Aly, doru schold wier, dat géif deen souwisou gleewen oder unhuelen. Fir den Aly, dat weess de Benn, ass hien e Loser, ëmmer gewiescht, do kann een näischt maachen. 't ass schonn dermat ugaangen, wéi si zwéin op d'Welt koumen: Natierlech gouf den Aly als éischte gebuer; gouf, blouf fir ëmmer deen Eelsten, dee Groussen, dee Verstännegen, dee Gescheitsten; och wann den Ennerscheid téschent den zwou Gebuerte keng zwanzeg Minutte waren.

Mat 40 Joer souz den Aly an der Chamber, an an den Zeitunge steet ze liesen, datt hie lo massiv Chancen hätt, fir Minister ze ginn. Als Affekot ass dat jo net schwéier. Da gëtt e vläicht Justizminister a suergt fir Gerechtegkeet; oder Familljeminister, mat senger Modell-Véier Kanner-Famill. Lo am August kéinten si zesummen hir 55 Joer feieren; kéinten.

De Benn sëtzt op der Trap vum Kiosk op der Plëss. Hei ass an der gudder Saison ëmmer eppes lass, an 't gesäit ee Leit aus aller Häre Länner. 't gesäit een och, wien an de Cercel rageet, wann do nees eng Manifestatioun, Versammlung oder Receptioun ass. Ganz dacks ass dann och säi grouse Brudder um Dill, am schwaarze Kostüm oder souguer am Frack; a ganz dacks huet en seng Fra bei sech. Lo ëm fënnef Auer ass de Vernissage vun enger Fotoausstellung vun der Gemeng. Se maache fir de Summer ëmmer sou eng Ausstellung mat ale Fotoen.

Wa Concert um Kiosk ass, da muss een als Strummert natierlech réckelen. Da kënnt et vir, datt hie mat Kollegen ënnerem Balcon vum Cercel un der Fläsch ze suckele sëtzt. Do léisst et sech souguer aushalen, wann et reent. Mä an sou Momenter wéilt hien dem Brudder net an d'Gräpp lafen.

Deen hat scho mat 20 Joer e groussen Optrëtt dohannen am Cercel. Och dat stoung deemools an den Zeitungen; wéi hien e modernt Theaterstück fir eng eenzeg Persoun gespilt huet. Et solle Politiker an der Virstellung gewiescht sinn, déi den

Aly spéider an hir Partei gelackelt hunn; de Cercel als Sprangbriet fir an d'Politik, bei verschiddene Leit geet alles.

Him, dem Benn, seng fréist Erënnungen un d'Gebai nieft der Plëss, si ganz anerer. Hie mengt, 't wier réischt gëschter gewiescht, datt en ënnen op den Toiletten eng éischte Kéier an sengem Liewen huet misse bezuelen, fir dierfe pissen ze goen. A wéi en sech, och fir d'éischt an sengem Liewen, op der Wo, déi an der hallwer Kellertrap stoung, fir e Frang wollt weien, du war um Ticket, wou säi Gewicht hätt misse stoen, soss näischt wéi e grouse schwaarzen Tëntefleck.

Soll den Aly och ageluede sinn, fir fënnef Auer op de Vernissage? Hie wéilt him net begéinen. Virun zwee Joer, wéi se op den ale Fotoen d'Strooseliewen aus de 70er gewisen hunn, du hätt de Brudder missen hanner him stoen; där Deeg een, nom Vernissage, wéi hie bal leng am Hall getréppelt ass, vu Foto zu Foto. De Gemengebeamten, deen dobannen oppasst, kennt hien, dee geheit hien net raus. Hien deet jo och kengem eppes a geheit näischt ëm. Muer oder iwermuer geet hien och déi nei Ausstellung iwuer déi méi wéi 100 Brécken aus der Stad kucken.

Virun zwee Joer stoung hie virun enger Foto aus der Monterey-Avenue. Hin an hier sinn d'Leit um Bild gelaf, a matzen an

der Mëtt huet een e jonkt Meedche gesinn; eent an engem Trench, mat laange blonden Hoer a mat enger Schoulmapp am Grapp. Siechzëng Joer misst et gehat hunn.

Op den éischte Bléck wousst hien, wien et wier, wien dat deemools war: d'Wilma vun doheem, wéi et op de Bus fir an de Lycée gaangen ass. Dat Wilma, dat bei hinnen zwéin an der Klass war, mat deem hien deen éischten Danz an sengem Liewe gedantz huet, dat hien sou gären als Frëndin, als Freiesch gehat hätt, dat den Aly him awer wechgebotzt huet, aus purer Expresssegkeet.

Den Aly huet d'Wilma awer och net kritt, dat schwéierräicht Baueremeedche goug spéider op eng Schwäizer Uni, soll haut am Frankräich liewen, mat engem Iraner bestuet sinn an e puer Kanner hunn. Mä de grouse Brudder huet deem klenge Brudder deemools gewisen, wien ze kuschen hätt.

„Dat war den Ufank“, hätt e bei där Foto gären zum Aly gesot. „Du hues mer d'Wilma begaachelt, an och duerno hues de mer alles vreckt gemaach.“

Dat kéint en him och haut nach soen; wann e wierklech kënnt, lo, ëm fënnef Auer, wann de Vernissage mat de Brécken ass. Mä méi wéi sécher géif de Brudder hie vun enne bis uewe bekucken, him de Réck dréien an sech e Glas Champes fëschen. An iergendsou en Oppassert géif hien, den ongebedene Strummert, virun d'Dier setzen.

Josy Braun

Pol Aschman © Photothèque de la Ville de Luxembourg